

Mézeskalács

63. évfolyam • 2015. december • Ára 50 dinár

Köszöntő

Ismét elérkezett az év ünnepekkel teli hónapja, amit bizonyára már nagyon vártatok. Írtatok-e levelet a Mikulásnak? Várjátok-e már a karácsonyt? Mindannyian szeretünk ajándékot kapni, de ne felejtsetek el adni is! Hiszen a karácsony mégis elsősorban a szeretetről szól. Nem szükséges drága holmikat vásárolni, néha elég egy kedves szó, mosoly, dicséret, vagy segítség annak, akinek szüksége van rá. Ez sokkal többet jelent a szeretetnek, nagy örömet szerezhetsz nekik az apró figyelmességekkel, vagy a saját kezűleg készített ajándékokkal.

„A karácsony akkor szép,
hogyha fehér hóba lép, –
nem is sárba, latyakba...
Ropog a hó alatta.”

Így kezdődik Csanádi Imre verse. Szerintetek is így van ez? Nemcsak szép a fehér karácsony, hanem olyan jókat lehet játszani a hóban! Ti szeretitek a havat? Mit szoktatok csinálni, ha sok a hó? Írjátok meg, várom a munkáitokat!

Szeretetlenben gazdag fehér karácsonyt kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Januárra:

- Játékszámban
- Kedvenc játékomban

Februárra:

- Szeretet

Szárnybontogató:

- Ezért szeretem a telet
- Mit jelent számomra a szeretet?
- Mesék, versek

Fedőlap: Erdélyi Petra, 2. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja:
a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Viktor Rajnai Anita** ■
Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad,**
Vojvoda Mišića 1. ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza
■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Suhajda Lúcia, 1. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Tél

Hófehér a város,
Lehullott a hó,
Jégcsap csüng az ágon,
Befagyott a tó.

Sapka nőtt a házon,
Sapkát hord a kút,
Hósapkás az autó,
Jégtükör az út.

Jégvirág a fákon,
Csillogó a táj,
Nagykabátba bújok,
Nyakamban a sál.

Szaladok a dombra,
Csiklandoz a szél,
Fürgén fut a szánkó,
Gyönyörű a tél!

Bartos Erika

December

Télelőnek, álmohavának, szentkarácsony havának is hívják.

Advent

Az egyházi év kezdete, a karácsonyi előkészület négyhetes időszaka. Szent András napját követő vasárnapkal kezdődik.

December 6. – Szent Miklós napja

Ilyenkor a gyerekek kiteszik a megtisztított cipőjüket az ablakba, s várják a Mikulás bácsit, aki piros ruhába öltözve, hátán puttonnyal járja az országot-világot, és megajándékozza a „jó gyerekeket”.

Az időjárással kapcsolatos hiedelmek szerint ilyenkor már havazik, amire azt mondják: Miklós megrázta a szakállát, melyből a karácsonyi időjárásra következtek.

December 13. – Luca napja

Az év legrövidebb napja: „Szent Lucának híres napja a napot rövide szabja.” Egyben a téli napforduló kezdőnapja.

E napon kezdték el faragni a Luca székét 9 féle fából, amelyet karácsonyig be kellett fejezni, úgy, hogy mindennap csupán 1-1 műveletet lehetett rajta elvégezni. Karácsony estéjén elvitték az éjféli misére, készítője ráállva megláthatta, kik a falu boszorkányai.

Sok helyen még ma is lucapogácsát sütnék, amibe pénzt rejtenek el.

A gazdasszonyok egy marék búzát kis tányérokra tettek, locsolták, és a búza karácsonyesti állapotából következtek a jövő évi termésre.

December 24. – Karácsony vigíliája, Ádám és Éva napja

Az adventi időszak utolsó napja, de egyben a karácsony kezdete. Ezen a napon állítjuk fel a karácsonyfát is, és ezen az estén ajánlódózzák meg egymást a családtagok.

December 25. – Karácsony napja

A ma is továbbélő szokások szerint a karácsonyi asztal elképzelhetetlen hal, bejgli, valamint dió és a család összetartását szimbolizáló kerek alma nélkül.

Karácsony napján a népszokások célja a gonosz, ártó szellemek elűzése zajkeltéssel, jelmezek, álarcok viselésével. Ekkor kerül sor a betlehemezésre is: ezt a játékot eredetileg templomokban, majd később házakhoz járva adták elő a gyerekek.

Giling-galang...

*Giling-galang,
giling-galang,
szól reggel a kicsi harang.
Magas torony kis harangja,
messze szállva int a hangja.*

*Giling-galang,
giling-galang,
Karácsonyra
szól a harang.*

(népköltés)

Világ végén

Világ végén van egy ház,
mézeskalács, cukormáz,
három pici ajtó rajta,
A kéménye kerek alma.
Ablaka az palacsinta,
Kertjében egy dióhinta,
A pázsitja körtebefőtt,
Tejszín lepi a háztetőt,
Csokoládé a kilincs.
Hogyha arra tekeregsz,
szép nyugodtan bemehetsz.

Csáth Györgyi

Az eltévedt hópolyhecske

Valahol messze északon az örök hó és jég birodalmában nagy volt a sürgés-forgás, készülődés a sárgafényű házikóban. Mikulás apó, miután rendre elolvasta a világ minden tájáról érkezett leveleket: a szépen megírt, színes gyerekekrajzokkal díszített kívánságokat meg az ákombákomokat is, előszólította segítőtársait, a krampuszokat, és megkérdezte tőlük:

– Minden ajándékot becsomagoltatok úgy, ahogy meghagytam nektek?

A két virgonc krampusz, Kótyomfitty és Rontombontom kurtán-furcsán csak így válaszolt:

– Ühüm.

Ez az ő nyelvükön azt jelentette, hogy természetesen minden rendben van.

Ezután szép sorjában kihordták az ajándékokat a ház előtt álló szánkóra. A négy szánhúzó rénszarvas mártürelmetlenül toporgott a hóban. Időnként megmegrázták a nyakukban csilingelő aranycsengőket.

A Mikulás bíborvörös meleg bundájában, piros süvegével a fején elhelyezkedett az első ülésen, a krampuszok pedig, hipp-hopp, felugráltak mögéje. A szán megindult a fehér tájon, és repült, mint a gon-

dolat hegyeken, völgyeken át. Egyszerre csak váratlanul sírásra-rívásra lettek figyelmesek.

– Nini, egy potyautas! – fedezte fel a hang gazdáját Kótyomfitty a szán sarkában.

Horváth Julianna, 2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

– Hát te meg hogy a fittyfenébe kerültél ide? – érdeklődött Rontombontom.

– Hópolyhecske a nevem – zokogta félelmében a megszólított váratlan vendég. – Hótündér vagyok. Kérlek, vigyetek magatokkal, mert én is szeretném megörvendeztetni a gyerekeket!

– Kenjük be kulimással és dobjuk ki! Vagy inkább kormozzuk be a pofikáját? – incselkedett Rontombontom.

– Még mit nem?! Kapnánk is fejmosást a Mikulástól, te istenverése! De tudod mit? – fordult Hópolyhecske felé. – Ha Mikulás apó beleegyezik, magunkkal viszünk, ha most tüstént abbahagyod a pityergést es...

– És segítesz nekünk szétosztani a gyerekeknek szánt ajándékokat – zárta le a vitát a Mikulás, mert minden szót hallott. Amikor pedig elérkezettnek látta az időt, így szólt a krampuszokhoz.

– Ma éjszaka kirakjuk az ablakokba az ajándékokat. Holnap megkeresünk egy gyermekkórházat, ahol a kis betegek már nagyon várnak bennünket. Ide figyeljete! Nem ajánlom nektek, hogy

virgáccsal megfenyegessétek a gyerekeket, amint azt az elmúlt télen tettétek! Nem azért megyünk, hogy félelmet keltsetek bennük. Megértettétek?

– De hát, Mikulás apó, vannak rossz gyerekek is! – méltatlankodtak a krampuszok. – Ők továbbra is rosszkodhatnak büntetés nélkül?

– Hiszen te magad olvastad fel nekünk a csínytevéseiket, feleseléseiket, a csúnyán beszélőkről nem is szólva – dohogtak.

– Sok a locsi-fecsi! A gyerekek nem rosszak, bár igaz, megesik, hogy elfeledkeznek arról, hogyan illik viselkedniük. Ezért figyelmeztetnünk kell őket a fogadalmukra, amelyben az ígérik, hogy ezentúl nem csúfolják egymást, és szót fogadnak a felnőtteknek. A virgács erre szolgál, csakis erre – fejezte be a Mikulás a válaszát.

Jóságos arcát látva a krampuszok elhallgattak. Amint megérkeztek, minden a terv szerint indult. Csakhogy a krampuszok, mint annyiszor máskor, most sem állták meg, hogy össze ne cseréljék az aján-

dékokat. Csupán huncutságból itt-ott hajas babát rakta a fiúk csizmácskáiba és játékvonatot, távirányítós autót a kislányok cipőibe. Szerencsére Mikulás apó és az öt lépten-nyomon követhető hótündér még idejében a helyére tett mindent.

Másnap minden a terv szerint zajlott. Hópolyhecskét annyira elragadtatta a sok boldogságtól ragyogó gyermekarc, hogy a legkönnyedebb, legvidámabb tündértáncot lejtette el a kis betegek szobájának ablaka előtt. Olyan áhítattal és önfeledten járta a táncát, hogy a gyerekek nem tudták levenni róla a szemüket. Az egyik begipszelt karú kisfiú örömeiben így kiáltott fel:

– Milyen gyönyörű hópolyhecske! Úgy táncol, akár egy tündér! Hópolyhecske pedig járta szaporán véget nem érő táncát, eleinte egyedül, aztán társak is érkeztek, egyre többen és többen lettek a hópolyhek. Hamarosán betakarták az ablakpárkányokat, a tetőket, majd a fákat, azután az udvarokat és a házakat, végül az egész világot puha fehérséggé öltöztették.

Hegedűs Ilona

Országúton nagy a hó

Országúton nagy a hó, a kocsinak sose jó.
Domboldalon nagy a hó, a szánkónak ez a jó!

Domboldalon fut a szán, ez az öröm igazán.
Ha felborul az a szán, hóba gurul fiú, lány.

Hóember

Zúzmarás a december,
Örülhet a hóember.

Hófehér a pocakja,
Óriási hólabda.

Hópocakján hófeje,
Seprűt tart a jobb keze.

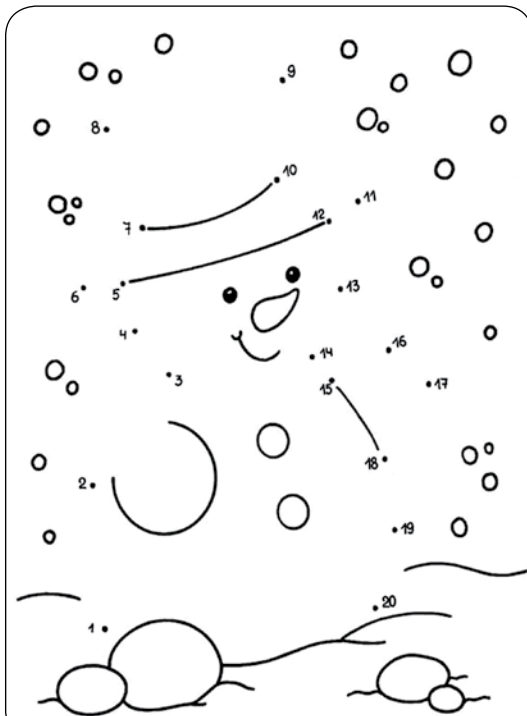
Kavicsszem és kavicsszáj,
Répaorrán kismadár.

Hosszú sál a nyakába,
Van egy kopott kabátja.

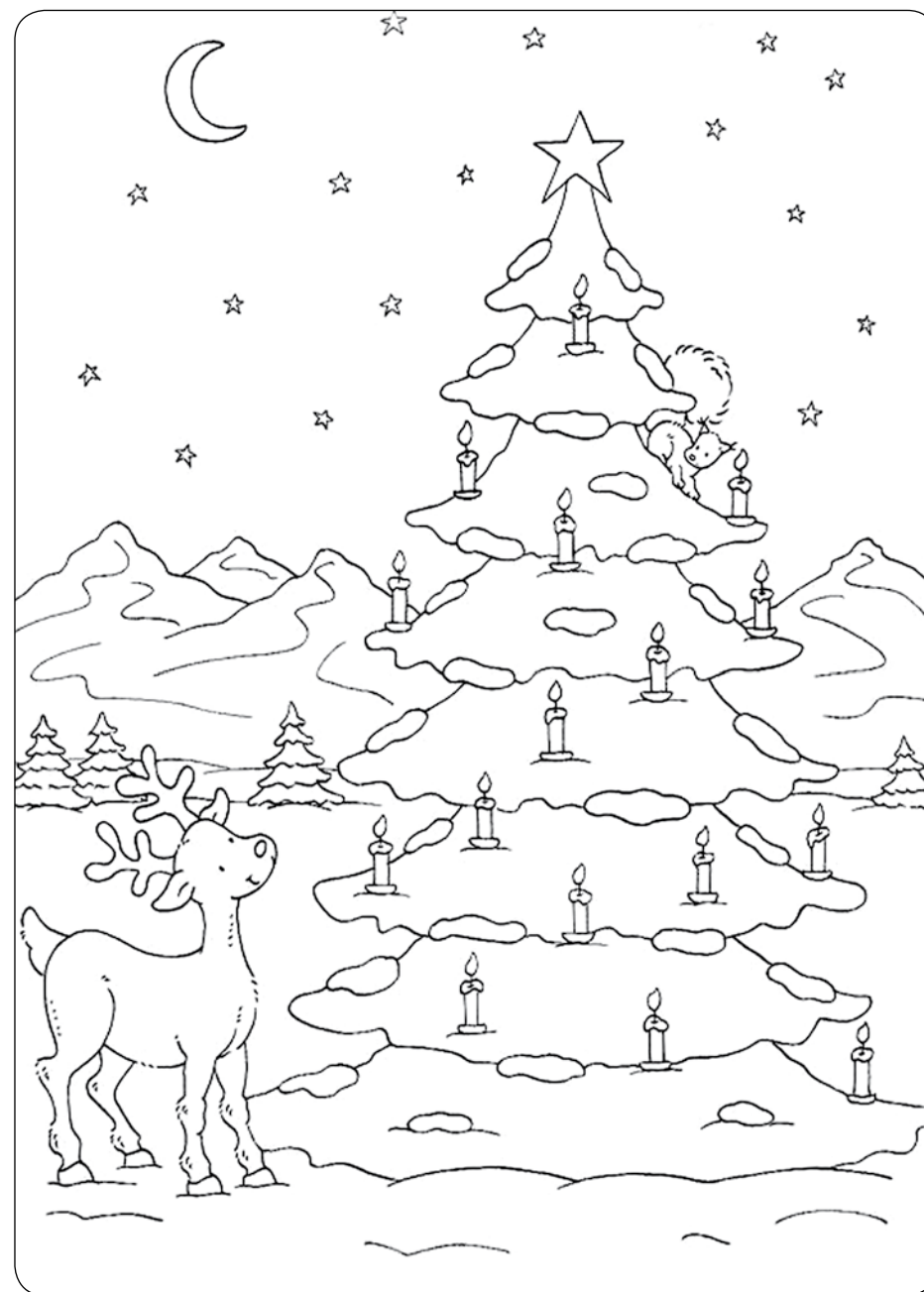
Fazékból a kalapja,
Sosem volt haj alatta.

Mosolyog, míg tart a fagy,
Tavasszal majd elolvad.

Bartos Erika

Színezd ki!

Hahó! Hahó!

Hahó! Hahó!
Esik a hó.
Itt a tél hidege,
Fázik a cinege.
Zim-ziri-zim, füttyül a szél,
Halljátok-e, brr! mit beszél?
Varjú károg a fatetőn,
Farkas ordít kinn a mezőn.
Hahó! Hahó!
Esik a hó.
Ágon-bogon zizeg-susog:
Jó éjszakát, kis mókusok!

Hahó! Hahó!
Esik a hó.
Tapsifüles nyulak
Boglya alá bújnak.
Állj meg, állj meg vándorlegény,
Hova mennél mostan szegény?
Pattog a tűz a kályhában,
Jaj, de jó most a szobában!
Hahó! Hahó!
Esik a hó.
Ágon-bogon zizeg-susog:
Jó éjszakát, kis mókusok!

Pósa Lajos

Kocsis Nikoletta, 2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Suhanjon a szánkó!

Nagy pelyhekben hull a hó,
megsüpped a szán is.
Csúfolódik a rigó:
– Lesz még tavasz s nyár is!

Ám most még a hó alatt
alszanak a magvak.
Amíg sanyargat a fagy,
nyugton is maradnak.

Ha a Nap egy szép napon
sugaraival veti,
felváltja az utakon
a szánkót a kocsi.

De addig is, gyí, Fakó!
Visszhangzik, hogy: „Hajhó!
Uccu neki, halihó,
Suhanjon a szánkó!”

Tóthárpád Ferenc

Hornyák Miatt,
3. osztály,
Dózsa György iskola,
Gunaras

Három fenyőfa

Három fenyőfa állt egy dombtetőn.

A legnagyobbik fa szép és egyenes volt, erős, messze nyúló ágai voltak. A kisebbik fenyő nem volt olyan terebélyes, de napról napra fejlődött és növekedett. A harmadik fenyő azonban igazán nagyon kicsi volt, vékony törzsű és egészen alacsony.

– Bárcsak olyan nagy és erős lennék, mint a Legnagyobb fenyő! – sóhajtotta ez a kicsike fa.

Nagyon hideg tél volt ebben az esztendőben. A földet belepte a hó. Karácsony közeledett.

– Bárcsak eljönne értem Télapó, és elvinne karácsonyfának! – sóhajtott a Legnagyobb fenyő.

– Bárcsak engem vinne! – mondta a Kisebbik fenyő.

– Bárcsak engem választana! – kívánta a Harmadik Fácskát.

Egy napon fázós kismadár jött szökdécselve feléjük. Megsérült a szárnya, s ezért nem tudott repülni.

– Kérlek Legnagyobb fenyő, itt maradhatnék az ágaid közt? – szólította meg félénken a kismadár a fát.

– Nem lehet! – mondta a Legnagyobb fenyő – Nem engedhetek madarakat az ágaim közé, mert éppen karácsonyfának készülök.

– Pedig úgy fázom – panaszkolta a kismadár, a Legnagyobb fenyő azonban nem is válaszolt.

Igy hát a törött szárnyú kismadár odább ugrott a Kisebbik fenyőhöz.

– Kedves Kisebbik fenyő megengednél, hogy itt maradjak az ágaid között? – kérdezte.

– Nem! – felelte a Kisebbik fenyő. – Nem ronthatok semmiféle madarat az ágaim között, mert hátha éppen most vinne el valaki karácsonyfának.

Ekkor szegény didergő kismadár tovább ugrott a Harmadik Fácskához.

– Drága kicsi fenyő, itt maradhatnék az ágaid között? – kérdezte.

– Hogyne maradhatnál kismadár – felelte a Harmadik Fácskát. – Búj csak egészen hozzám. Majd megmelegítelek, amennyire csak tőlem telik.

A kismadár felugrott a Harmadik Fácskát ágai közé, ott nyomban el is aludt. Hosszú idő múlva a Harmadik Fácskát édes, halk csengettyűszót hallott. A hangok egyre közeledtek, már egészen ott hallatszottak a dombon. Elhagyták a Legnagyobb fenyőt, elhaladtak a Kisebbik fenyő előtt is, de amikor a Harmadik Fácskát elé értek, elhallgattak.

Mind a három fácskát látta az apró csengettyűket. Egy rénszarvas húzta szép, kicsi szánkón csüngtek, amelyből most kiszállott az utasa.

– Télapó vagyok – mondta. – Karácsonyfát keresek egy nagyon kedves kicsi gyermek számára.

– Vigyél engem! – kiáltotta a Legnagyobb fenyő.

– Engem vigy! – ágaskodott a Kisebbik fenyő.

A Harmadik Fácskát azonban meg sem szólalt.

– Te nem szeretnél eljönni? – kérdezte tőle a Télapó. – Dehogynem! Nagyon szeretnék – felelte a Harmadik Fácskát. – De hát itt kell maradnom, hogy vigyázzak erre a beteg kismadárra. Éppen elaludt.

– Kicsike fa – mondta a Télapó – te vagy a legszebb fácskát a világon! Téged viszek magammal.

Azzal gyöngéden kiemelte őt a földből, olyan óvatosan, hogy az ágai közt megbúvó kismadár fel sem ébredt. Aztán szánkójába állította a csöpp fenyőt a kismadárkával együtt, majd maga is beült mögéjük. És a kicsi szánkó ezüstös csengettyűszóval tovasuhant velük a karácsonyi havon.

B. Radó Lili

Játékok a hóban

Ha sok a hó kint, sokféle havas játékot kitalálhattok. Néhány ötlet:

– Használjátok a homokozóformákat télen is, csak most hóvár és hősüti készülhet velük!

– Építsetek hókunyhót! Egy jó nagy kupac havat kell összehordani, aztán egy akkora lyukat kell bele vájni, hogy beleférjete.

– Készítsetek hóembercsaládot!

– Hógolyóval nemcsak egymást lehet megcélolni, hanem egy fatörzset is. Aki ügyes, az egy faágat is eltalálhat.

– Próbáljátok meg a hógolyót felfelé dobni úgy, hogy egy meghatározott faág fölé repüljön át!

– Dobjátok a hógolyót jó messzire! Versenyezzetek, ki dobja el legmesszebbre!

– Dobjátok fel a hógolyót két kézzel, és kapjátok is el! Ehhez nem kell magasra dobni! Ki az, aki tapsolni is tud, mielőtt elkapja? Próbáljátok

meg egy kézzel is feldobni, elkapni!

– Tapossatok a hóba különböző formákat: kör, háromszög, szív, vagy kacskaringós vonalakat!

– Próbáljátok meg egymás után végigjárni ugyanazt a mintát!

– Lépkedjete egymás lábnyomában!

– Vizsgáljátok meg, kinek mekkora a lábnyoma! Nézzétek meg, milyen lenyomatot ad a csizmátok!

– Keressetek a hóban allatnyomokat!

Játsszunk bent is!

– Ha nincs kint hó, vagy már besötétedett, hógolyó helyett dobhattok célba összegöngyölt zoknikkal, szivacsabdákkal, vagy újságpapír gombócokkal. Meg is figyelhetitek, melyik repül messzebbre!

– Játsszátok azt, hogy hóemberek vagytok! Képzeljétek el, milyen lehet a göm-

bölyű pocakotok, hogyan mentek (vagy gurultok), és milyen a hangotok? Vigyázzatok, kisütött a napocska! Érzitek, hogy egyre soványabbak lesztek? Addig vékonyodtok, amíg csak egy icipici hóember marad belőletek. Végül az is elterül a földön: elolvadtatok!

Játsszátok el!

Esik a hó (ujjainkkal mutatjuk). Fúj a szél (fák vagyatok és hajladoztok). Egyre nagyobb a hóvihár (két karotokat egyszerre lengetve utánnozzátok, milyen gyorsan fúj a szél – süvölthettek is hozzá). Már annyi hó esett, hogy alig tudtok lépni (térdeteket emeljétek jó magasra, és így járjatok körbe). Fázunk (öleljétek át és melegítsétek magatokat). Dörzsöljétek össze tenyereteket és leheljétek rá az ujjaitokra! Jaj, összeragadt a kezünk a fagytól (fűzzétek össze ujjaitokat szorosan)! Ugráljunk, hogy kimelegedjünk! Szaladjunk haza (lehet helyben futni is)! Topogjunk le a havat a csizmánkról! Söpörjünk le a havat vállunkról, mellkasunkról, pocakunkról, karunkról, lábunkról! Rázunk le a fejünkől is a havat! Ülünk le, és melengessük kinyújtott kezünket a tűz felett! Végül énekeljünk egy téli dalt!

A törpék levele

Egy távoli országban a magas hófödte hegyek között, volt egy pici falu, amelyet ember még sohasem látott.

Itt éltek a hegyi törpék. A törpeférfiak vastag, meleg nadrágot és szőrmés kabátot, a törpehölgyek csinos, hímzett ruhákat hordtak. Mindegyikük öltözetének elengedhetetlen része volt a hegyes törpesapka.

Különleges napra virradt a törpék falujában... Ugyanis közelgett a karácsony. Mint minden évben, akkor is összegyűlnek a törpegyerekek a falu főterén. Ideje volt, hogy elküldjék kívánságaikat a Téalapónak.

A legidősebb törpe, akinek gyönyörű kézírása volt, elkészítette a kívánságlistát. Egy hatalmas töltőtollal írta a gyerekek kéréseit egy hosszú-hosszú papírtekercsre. Azt mondták, hogy ezt a tollat egy ember veszítette el az erdőben. A favágó törpék megtalálták, és elvitték a faluba. Ez a nagy toll éppen megfelelt ennek a feladatnak, hiszen a Téalapó szemei a sok olvasástól már eléggé elromlottak, és bizony nehezebbre esett volna kibetűzni a törpeírással készült listát.

Miután minden kívánságot feljegyeztek, a törpék gondosan összerakták a tekercset. Már csak el kellett juttatni a Téalapóhoz. Szánkóra helyezték, és elindultak egy magas, meredek domb tetejére. Ez az utazás elég fárasztó volt, ezért csak a törpeapukák vállalkoztak rá. Még szerencse, hogy a törpék erősek és bátrak voltak.

Fent a hegytetőn a futár már várta őket. A futár egy a nagy, titokzatos, fehér madár volt, amely a törpék országában élt. Minden évben ő vitte a törpegyerekek kívánságlistáját a Téalapóhoz. Mindig pontosan végezte a feladatát és még sohasem veszített el egyetlen papírtekercset sem.

A gyerekek tudták, hogy kívánságaik biztosan elérkeznek a Téalapóhoz, ezért gondtalanul szánkóztak a domboldalon.

Ahogy a törpék átadták a tekercset, a nagy, fehér madár óvatosan a csőrébe vette a szalagot, mely összefogta a listát, megrázta tollait, majd hatalmas szárnycsapásokkal a magasba emelkedett. Gyorsan maga mögött hagyta a hófödte fákat, dombokat, és hamarosan már csak egy parányi fehér pont látszott belőle az égen. A törpék még sokáig néztek a távolodó madár után, némelyek integettek is, végül aztán hazaindultak. Már biztos volt, hogy a gyerekek karácsonyra megkapják az áhított ajándékokat.

Ebben az évben azonban valami különös történt. Fent a magasban, a felhők fölött, Téalapó már átolvasta az összes levelet és képeslapot a világ minden tájáról, és az ajándékok is készen álltak. Mégis gondterhelten simogatta hófehér szakállát.

– Nem találok a törpék papírtekercsét – mormogta maga elé. – Itt valami nincs rendjén!

A jó öreg Téalapó nem hagyta annyiban a dolgot. Az lehetetlen, hogy a törpegyerekek ne kapjanak ajándékot karácsonyra. Tüstént útnak kellett indulnia, hogy megtalálja az elveszett papírtekercset.

Felpattant a szánjára, és a hűsége ronszarvasaival együtt már repült is a törpék országába.

Ahogy éppen egy magányos, a falutól távol eső kunyhó fölött repült át, hirtelen halk, keserves nyöszörgést hallott, mintha egy állat kiáltana segítségért.

Valóban: a futár, a nagy, fehér madár fogásába esett. Mikor már messze fent a magasban járt, kibomlott a papírtekercset összefogó szalag és a tekercs lehullott a földre. A madár rövid keresgélés után megtalálta egy kunyhó közelében. A törpe, aki ott élt, amint meglátta a madarat, azon nyomban foglyul ejtette. A törpét soha senki nem látogatta, ezért gonosz és mogorva lett. Nem szeretett senkit, de különösen a törpegyerekekre haragudott, amiért olyan gondtalanok és vidámak voltak. Azért fogta el a madarat is, hogy bánatot okozzon a gyerekeknek.

Téalapó időközben leszállt a kunyhó melletti tisztásra. A törpe valami furcsa neszt hallott a háza mögött. Nyomban az ablakhoz futott, hogy megnézzék, mi történik. Amikor meglátta a Téalapót, bizony inába szállt a bátorsága, kirohant kunyhójából, és reszketve elbújt egy farakás alá. Egy résen át kukucskálva figyelte, amint Téalapó a kunyhó felé tart.

A Téalapó a nyöszörgő hang irányába ment, és megtalálta a szerencsétlen, bezárt madarat.

– Szegény madár – mondta, és gyorsan szabadon engedte. – Repülj vissza nyugodtan a dombodhoz! Megtaláltam a papírtekercset, és magammal is viszem. Ne aggódj, most már jó kezekben van.

Egy kis törpegyerek, aki éppen a kunyhó közelében játszadozott, mindent látott és hallott. Gyorsan visszaszaladt a faluba, és izgatottan mesélte a többi gyerekeknek, hogy mi történt.

A Téalapónak nem volt ideje azon töprengeni, hogy vajon ki zárta be a kalitkába a fehér madarat. Még rengeteg ajándékot kell előkészítenie. Tüstént visszasietett az angyalokhoz, és felolvasta nekik a papírtekercset. Bizony sok-sok kérés szerepelt rajta, de mivel mindegyik törpegyerek nagyon jól viselkedett, így mindegyikük megérdemli a kért ajándékot. Az angyalkák a raktárba repültek, elővették a megfelelő játékot vagy könyvet, szépen becsomagolták, majd Téalapó szánjára tették.

Csordás Katarina, 2. osztály,
Szervó Mihály iskola, Muzslya

Hitri Jennifer, 2. osztály,
Thurzó Lajos iskola, Zenta

A törpék levele

Ez idő alatt a törpegyerekek összegyűltek egy pajtában, hogy megbeszéljék a történeteket. Nagyon szomorúak lettek volna, ha karácsonyra nem kapnak ajándékot, de tulajdonképpen nem haragudtak a magányos, gonosz törpére.

Sejtették, hogy azért ilyen, mert nagyon boldogtalan. Olyan rossz természete van és olyan mogorva, hogy minden barátját elveszítette. Minél magányosabb, annál gonoszabbá vált.

Ez nem mehet így tovább! A gyerekek elhatározták, hogy karácsonykor segítenek a törpén.

Karácsony este minden gyerek megtalálta az ajándékát a fa alatt. Boldogan csomagolták ki a meglepetést, és rögtön ki is próbálták.

A gyerekek nem szóltak a szüleiknek arról, hogy a gonosz törpe kalitkába zárta a nagy, fehér madarat. Titokban akarták tartani, mert karácsony napján egy jó cselekedetre készültek.

Késő este, amikor a mogorva törpe kinézett az ablakon, arra lett figyelmes, hogy egy

hosszú, imbolygó fényoszlop közeledik a kunyhó felé. Minden ízében reszketni kezdett, mert azt hitte, hogy a falubéliek akarják őt megbüntetni gonosz tetteiért.

De legnagyobb meglepetésére hirtelen karácsonyi dallamok csendültek fel az ajtaja előtt. A gyerekek körbeállták a kunyhót, és gyertyával a kezükben énekeltek, hogy meglágyítsák a törpe mogorva szívét, majd lassan elindultak az ajtó felé...

A mogorva, gonosz törpe nem hitt a szemének. A gyerekek nemcsak énekeltek, hanem mindenféle ajándékot is hoztak neki: Egy meleg pulóvert, egy salát, süteményt, egy doboz édességet, de ami a legszebb... egy gyönyörű faragott széket.

A törpe meghatódva, könnyes szemmel nézett a gyerekekre. Bocsánatot kért a tetteiért, és megígérte, hogy a legközelebbi látogatásuknál forró csokoládét és süteményt készít.

Ezen az estén mindenki nagyon-nagyon boldog volt Törpeországban.

Harald Scheel és Sibyle Jung

Becsei Szabaszián,
2. osztály,
Miloje Čipčić iskola,
Törökbecse

Nóri kívánsága, avagy a hóangyal

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, élt egyszer egy pici leány. Ez a leányka mindig nagyon boldog volt, csak egy szomorította el: ritkán láthatta a távolban élő nagyszüleit.

December vége felé járt az idő, gyermekek hada várta türelmetlenül a karácsony eljövételét.

Amikor a szülei megkérdezték Nórit – ez volt ugyanis a leányka neve –, mit szeretne karácsonyra kapni, ő így felelt:

– Nagyon örülnék egy babának és sok-sok könyvnek. De a legjobban arra vágyom, hogy láthassam a nagyszüleimet.

Törték a fejüket Nórika szülei, hogyan is mondják meg kislányuknak, hogy a nagymamát és nagypapát még hosszú hónapokon át nem láthatja. Nem akarták elszomorítani, csak ennyit válaszoltak:

– Norcsika, biztosan hoz majd a Jézuska neked egy szép babát, és a Téliapó örömmel hagy a fa alatt könyveket és talán még mást is.

A kislány másnap a kertben játszott a frissen hullt hóban. Mivel anyukája a lábujjától a feje búbjáig felöltöztette, ujjongva feküdt bele a nagy fehérségbe. Lábacskáit és karjait mozgatva pillanatok alatt hóangyalt rajzolt, majd óvatosan felállt. Ránézett művére, és vágyakozva így szólt:

– Ó, be jó is lenne, Angyalka, ha tudnál nekem segíteni!

Abban a szent minutumban a hóangyal életre kelt, és a meglepett kislány elé állt:

– Szervusz, Nóri! Hallottam a kívánságodról, és szeretnék neked segíteni!

Varázspálcájával néhány kört rajzolt a levegőbe, majd így folytatta:

– Látod ezt a varázsbiciklit? Ha felülsz rá, becsukod a szemedet, és néhányat pedálozol, máris ott leszel, ahol szeretnél.

Nórika fülig érő szájjal megköszönte az angyal segítségét, és máris felpattant varázbringájára. Először csak kétszer tekerte meg a pedált, és máris a Floridában élő nagyszüleinél termett. A sok-sok puszi és ölelés, na meg az ínycsiklandó almás pite után ismét a bringára pattant, de most messzebbre készült. Csukott szemmel ötször is megtekerte a pedált. Amikor kinyitotta a szemét, erdélyi mamája és papája állt előtte. Mintha csak várták volna, finom túrós pogácsával és citromos teával kínálták meg. Az élvezetes találkozás után, amikor haza kellett indulnia, nagyszülei hosszasan integettek utána.

– Nóri! Nórika! – hallotta váratlanul anyukája szavát. – Állj fel a hóból, kislányom, mert megfázol!

Nóri lelkesen mesélte el, mi történt vele:

– Anya! Apa! Képzeljétek, a nagyiéknál jártam... – mondta, s közben éppen zsebébe tette pogácsája utolsó falatját.

Nyquist Gizella

Pajic Stella, 3. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka

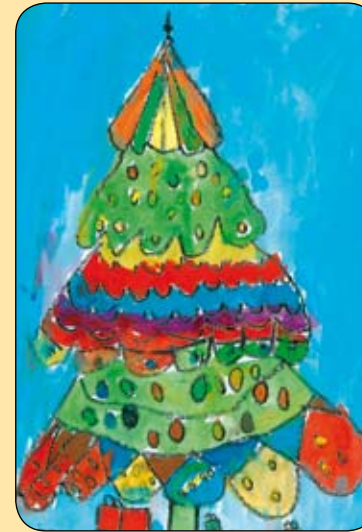
Karácsonyvárás

Tillinkó Luca
2. osztály,
Horgos

Szekeres Tamás
4. osztály,
Magyarkanizsa

Resócki Ákos
4. osztály,
Cseh Károly iskola,
Ada

Faragó Eliza
2. osztály,
Arany János iskola,
Órom

Bálint Vanessa
3. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Holló Debóra
4. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Komáromi Kornél
óvodás, Péterréve

Szabó Vivien
óvodás, Óbecse

Tóth Viola
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Mikuska Manuella
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Sebők Csáki Szentia
1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Úrányi Emese
1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Karácsonyvárás

Minden gyerek szereti,
a karácsonyfáját nézi.
Amikor a hótakarón járunk,
az ünnepet nagyon várjuk.

Jézus születésnapján,
karácsony éjszakáján,
Az arany szárnyú angyalkája
leszáll a díszes csodafára.

Minden család szereti ünnepelni,
a karácsonyfa mellett megnyugodni.
Az otthonokba beköltözik a békesség,
a család szíve tele lesz melegséggel.

Restás Amália

3. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Közeleg a karácsony

Én szeretnék segíteni a kutyámnak, Gufinak, mert ez lesz az első karácsonya.

Úgy szeretnék neki segíteni, hogy ne legyen magányos az ünnepeken. Ezért karácsonyra is adok neki ajándékot, ahogy mi, emberek szoktunk másoknak adni valamit. A házikóját rendben tartom, és ahol alszik, oda teszek valami bélést, hogy télen ne fázzon a popója. Ha ha-zaérek, Gufit kiengedem, és nagyot játszunk hárman az öcsémme. Szoktunk frizbizni és filmet forgatni arról, hogyan rángatja az öcsémet, hogyan ragadja meg a rossz kabátjának az ujját. Én meg azt is kívánom, hogy mindig ilyen legyenek, és ő is. Én karácsonyra venni fogok neki egy gumilabdát, mert szereti, mikor a teniszütővel elütöm a teniszlabdát. Csak most elveszett az egyik labda.

Én legjobban szeretném, hogy Gufinak teljesüljön minden vágya!

Ladocki Ádám

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Karácsony

Egyszer este fogat mostam, letusoltam és elaludtam. Reggel felhúztam a rolót, és azt láttam, kint esik a hó. Nagyot kiáltottam örömben.

Amikor meglátom, hogy esik a hó, az már nekem azt jelenti, hogy jön a Télapó. Én azért szeretem a karácsonyt, mert sok ajándékot kapunk és adunk. Én karácsonyra egy telefont szeretnék. Mi karácsonykor elmegyünk a mamánkhöz ebédre, no és persze a mamáméknál összegyűjteni az ajándékokat. Onnan hazafele szánkóversenyezőnk. Amikor hazakerülünk, még kint szánkóozunk kicsit a szomszéd gyerekekkel. Utána bemegyünk a házba, én még egy kicsit számítógépezek, utána megfürdök, és lefekszem. Reggel megyünk Topolyára a mamámhoz ebédre. Ott vagyunk kb. 5 órát, ebéd után én játszom a mamámmal. Az út hazafelé csaknem egy óra, de én alszom a kocsiban. Mivel este érkezünk, mindenki alszik, és reggel már vár az iskola.

Sok szép ajándékot viszünk a családtagoknak. (És sok kellemes ünnepet mindenkinek, no és hogy el ne felejtsem, reggel az iskolában elmeséljük a barátainknak, hogy mit kaptunk karácsonyra.) Én a mamáimnak ajándékozok ráncalanító krémet. A nenémék kapnak egy szappant, vagy valamit, a kutyusoknak pedig játékokat viszek.

Barna László

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Édes karácsony

úgy vágyom, hogy ideérj!
Azért, hogy boldog legyek!
Azért, mert nagyon szeretlek!

Tillinkó Luca

2. osztály, Horgos

Szárnybontogató

Repülő

Repülő, repülő,
messze száll,
Földről égre
szálldogál.
Ide visz, oda visz,
ha merszed van, égbe visz.
Valamikor hazatér,
nyugalomra várja a reptér.

Ert Lea

2. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Kék mese

A kék szín elhatározta, hogy befesti az egész világot. Beleugrott a vízbe, és kék lett a víz. Felugrott a felhőre, az is kék lett. Leugrott a mezőre, és kékek lettek a virágok. Ekkor a kék elfáradt, és lepihent. Amikor felébredt, elfelejtette, hogy mit csinált előtte, és nem folytatta a festést.

Turai Róbert

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Kék mese

Egy szép napos délután az udvarban temperával festettem, amikor a húgom odaszaladt hozzám. Meglökte az asztalt, és leesett a kék festék. Belecseppent a vízbe, felcsapott az égre, de még a nefelejcs is befestette. Azóta is kék a víz, az ég, de még a nefelejcs is.

Moisko Laura

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

A kék

Egyszer, nem is olyan régen, volt egy kék. Ő az égen aludt, és a tenger volt az iskolája. Boldog volt. Igaz, hogy néha, amikor a réten virágként aludt, letaposták. Ő mégis boldog volt, mert a kék a legszebb szín.

Tóth Roland

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

A park ősszel

Egy szép őszi napon elhatároztam, hogy elsétálok egy parkba. Amikor beléptem, sok fa, virágos kert lepott meg. „Milyen szép!” – Mondtam magamban, amikor megláttam ezt a csodálatos helyet. A levelek, a bokrok nagyon színesek, tarkák voltak. Ropogtak a talpam alatt. Néhány szem gesztenyébe is belebotlottam, miközben a színes avart figyeltem. A levelek között megpillantottam egy sünit, amely élelmet vitt az odújába télre. A csupsz fák között csak néhány fenyőfa zöldellt. Egy mókust vettem észre, éppen ugrott az egyik fáról át a másikra. Teli szájjal sietett lakhelye felé. Talán makkot vitt télire. Lenyugodott a nap, lassan esteledett.

Hűvös lett, kezdtem fájni. Sétáltam még egy kicsit a levélszőnyegen, de aztán lassan hazaindultam. Sajnos nagyon gyorsan véget ért ez a nap, de szép élmény volt számomra.

Percsity Petra

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A park ősszel

Egyszer ideges lettem, és azt mondták, hogy menjek ki a természetbe, ott majd megnyugodok. Elmentem az állatkertbe. Már az elején nagyon szép volt. Az út jobb oldalán volt egy fa. Az a fa gesztenyefa volt. Bordó, barna, sárga és zöld levelek hullottak le róla. Egy kis idő után az ágai teljesen kopaszak lettek. Az út másik oldalán bokrok voltak, majdnem olyan volt, mintha kettő szem lenne. Egyenesen mentem, és szép virágokat láttam, sokszínűek voltak. Volt narancssárga, citromsárga, zöld és piros. A sok virág mellett sok növény alkotott egy pávát. Én már meg is nyugodtam. De kíváncsi voltam, ezért továbbmentem. Bementem egy kicsi házba. Ott voltak kis bokrok, fák, növények. Amikor indultam haza, egy kétszáz éves fa köszönt el tőlem. Már a házam előtt voltam, és elmeséltem a történetem.

Polyakovity Denisz

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Barkács

Fagylaltos pálcika figurák

Kedves, szeretnivaló figurákat készíthetünk fagylaltos pálcákból. Ajándéknak, a fára, vagy a magunk szórakozására.

Szükséges anyagok:

- fehér, rózsaszín, piros és barna akrilfesték
- mozgó szemek
- maréknyi farfalle tészta
- barna zsenília drót
- hungarocell golyó (a rénszarvas és Mikulás orrához)
- narancssárga karton
- gombok
- színes filc (sapkához és sálhoz)
- 1 cm széles karácsonyi szalagok
- ágak
- ragasztó
- fedőszalag

Elsőként fessd meg a pálcikákat, a golyócskákat és a tésztát! Amikor minden száraz, ragaszd fel a szemeket (vagy ha nincs mozgó szemed, rajzold meg őket!), a golyókat orrnak és a tészta csokornyakkendőket! Vágj ki fehér filcből szakállat és bajuszt a Mikulásnak, színes filcből sapkákat, kartonból pedig a hóember orrát! Ragaszd fel a gombokat, és köss sálát a nyakuk köré! Végül egy kis csokornyí ágat köss meg vékony madzaggal, majd ragaszd a hóember pálcikákhoz! Erősíts vékony madzagot a fejükre, így fel is akaszthatod őket!

Hóember

Udvarunkon, ablak alatt
álldogál egy furá alak;
hóból van a keze-lába,
fehér hóból a ruhája,
hóból annak mindene,
szénből csupán a szeme.
Vesszőseprű hóna alatt,
feje búbján köcsögkalap.

Honnan jött, tán Alaszkából
vagy a déli-sarki tájról,
hol a jegesmedve él,
s télen-nyáron úr a tél?

Uramfia, ki lehet?
Mondjátok meg, gyerekek!
„Sem a Péter, sem a Pál,
egy hóember álldogál!”

Cézár kutya sunyít, lapul.
Rá nem jönne, ki ez az úr.
Mert hogy úr, az bizonyos.
Olyan kövér, totyagos.
Tisztességgel megugatja.
Meg se billen a kalapja
a nagy úrnak. Rá se néz.
Hej, de bátor, de vitéz!

Cézár most már tiszteli;
borjúcsontot visz neki.
Az csak sután áll a hóban.
Nem hallgat az okos szóra.
Nem eszik, és nem beszél.
Szegény Cézár, jaj, de fél!

Szederfákon ül a veréb.
Ő ismeri meg legelőbb.
Könnye csordul, úgy nevet,
s nevetik a gyerekek.
„Ejnye, Cézár, hát nem látod?
Hóember a barátod!
Ne félj tőle nem harap,
elolvad, ha süt a Nap!”

Gazdag Erzsé

Harmat Lili, 4. osztály,
J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Ezüstfenyő, szép sudár

Ezüstfenyő, szép sudár,
karácsonyi díszben áll.
Szaloncukor tarkabarka,
csillog a sok gyertya rajta.

Karácsonyfa, szép sudár,
erdőbeli kismadár.
Mókus, nyuszi, hogyha látná,
igazán csak most csodálná.

Találós kérdések

Fejem gombóc, orrom répa,
mégsem vagyok ehető.
A kalapom lyukas fazék,
könnyen le is vehető

(fénycsap)

Csap vagyok és csöpögök,
mégsem szerel szerelő.
Téli láthat, ha a fagy embert házba terelő.

(fénycsap)

Ha leeseik, nem törik, ha meleg van,
eltűnik.
Minden gyerek neked örül, szánkóm rajtad
vígán repül.

(fénycsap)

Hegy tetején születtem,
fagyos szél sem bír velem,
leveleim hegyesek,
szúrnak, mint a kis szegek.

(fénycsap)

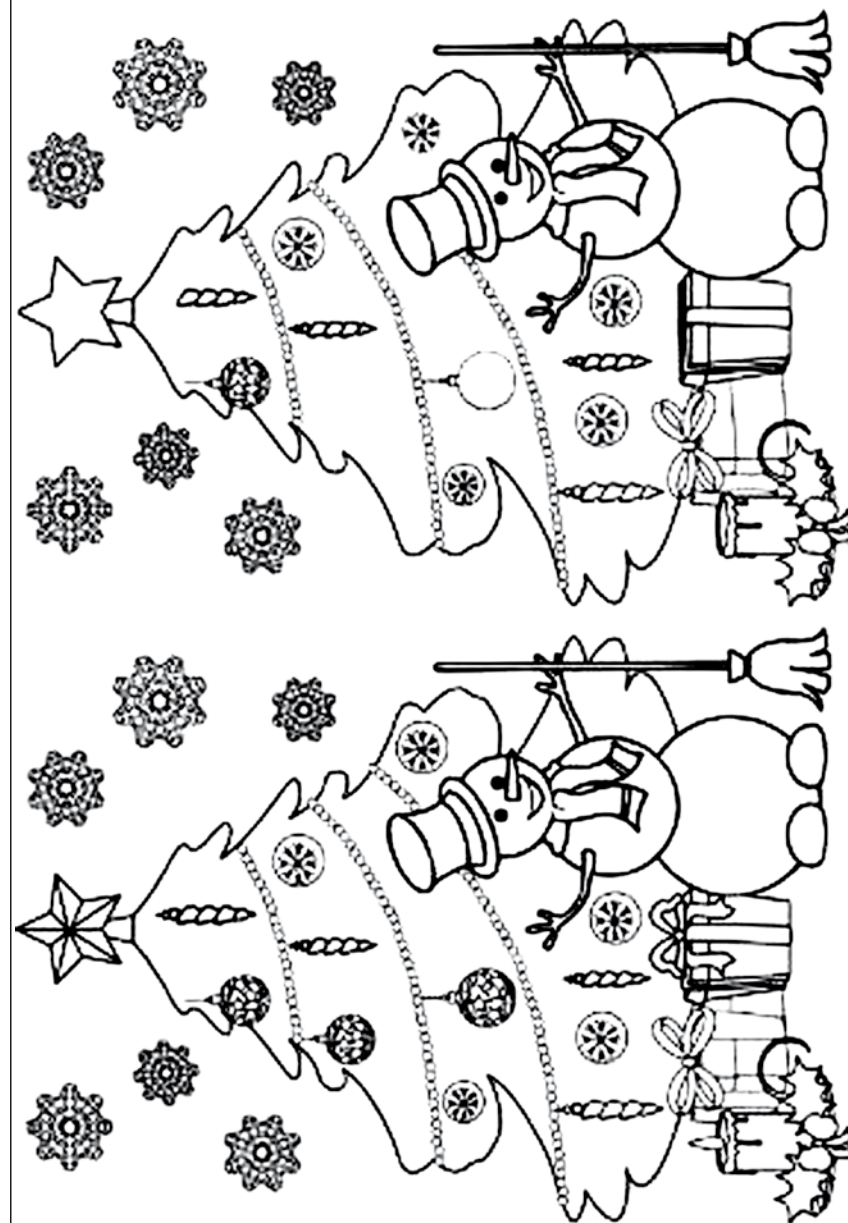
A szekerem igen derék,
nem kell bele tengely, kerék.
Nem húzza ló, mégis halad,
havas dombon messze szalad.

(fénycsap)

Testvére harmatnak,
s hideg idő társa,
mert az ember
őt csak is télidőben látja.

(fénycsap)

Különbőségkereső

A két rajz tíz részletben különbözik. Keresd meg őket!

Barkács

Angyalka parafa dugóból

Kellékek:

- parafa dugó
- akrilfesték
- ragasztó
- filctollak
- fonal
- kartonpapír
- olló

Így készítsd el:

Vágj le egy szeletet a parafa dugóból, ez lesz az angyal feje! A testét ferdé ki tetszés szerint, dekoráld akrilfestékkel! A fejét ferdé fehérre, majd filctollal rajzold meg az arcát!

Kartonból vágd ki a szárnyat, és ragaszd a testére!

Fonalból vágj rövid darabokat, középen kösd össze, és a fej hátuljára, közepre ragaszd!

A végén egy gombostűvel szúrd át a fejét (ez egy nehezebb művelet, ezt mindenképpen egy felnőtt csinálja), és úgy rögzítsd a

testéhez! Mielőtt teljesen beleszúrnád, tegyél rá akasztót is, és úgy nyomd bele végleg a gombostűt!

Kész is a cuki kis angyalka, amelyet akaszthatsz karácsonyfára, adhatod ajándékkísérőként, vagy egyszerűen csak a gyerekszoba dekorációjának a része lehet.

Karácsonyi mondóka

Hol a jég, hol a hó,
csizma alatt ropogó?
Hol a sí, hol a szán,
aranydió hol a fán?
Hol a hold, hol a dal?
Mit sodor a szélvihar?
Fenyőtűt, illatot?
Gyertya fénye mit hozott?
Füstöt is, szárnyat is.
Ki volt huncut vagy hamis?
Senki sem, senki sem:
csupa angyal idebenn!

László Noémi

Firic Szamanta, 3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Fejezd be a képet!

Gergő a képről mesél. Rajzold le és színezd ki a képet aszerint, ahogy ő látja!

Az ablak előtt a függöny sárga, kék pettyes.

Az ablakpárkányon két barna csizma áll.

A bal oldali csizmába virgácsot, a jobb oldaliba csomagot tett a Mikulás.

A Mikulás mögött piros zsákban lapul a sok ajándék.

A hóban egy nyuszi ül.

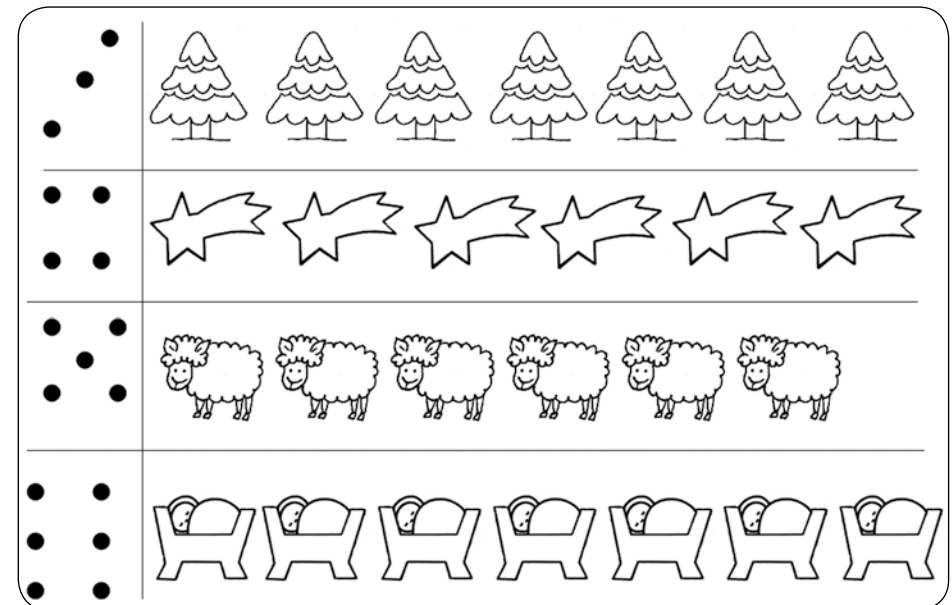
A szán fölött kék az ég.

Karácsonyi sudoku

Rajzold be a hiányzó képeket a megfelelő helyre! A fenyő, a masni, a gömb és a csillag is csak egyszer szerepelhet minden sorban, minden oszlopban és minden kis négyzetben!

Számolj!

Színezz annyit, amennyi pöttyöt látsz a sor elején!

Állatvilág

A jégvilág lakói, a fókák

A fókák a Föld északi és déli jégsapkája körüli partok mentén, valamint olyan sziklás szigeteken és hasonló elhagyatott helyeken élnek, ahol ragadozóktól nem kell tartaniuk. E vízi emlősök életük nagy részét a tengerben töltik, csak szaporodni jönnek ki a partra. Ilyenkor a hímek megküzdnek egymással a nőstényekért, de az év többi részében magányos életmódot folytatnak.

A kisfókák általában a pusztán születnek, olykor pedig speciális vacokban: a nőstény alagutat fúr a jég alá, és egy kamrát alakít ki, amely meglehetősen hasonlít az eszkimók hókunyhójára, az iglura. A fókakölyköket így nehezebben fedezik fel a ragadozók, például a jegesmedve.

A biztonságos jégbarlang egyben segít a borjakat melegen tartani, amíg ki nem alakul a kifejlett fókákra jellemző vastag, hőszigetelő, bőr alatti zsírrétegük.

A fókák halakkal, rákokkal táplálkoznak. A jég alatt halásznak, a lékekhez jönnek föl levegőt venni.

Az elefántfóka a legnagyobb fókafaj, súlya elérheti a 3,7 tonnát is.

A grönlandi fókák gyönyörű fehér irhával büszkélkedhetnek, de sajnos ez millióik életébe került.

Tudod-e?

– A fókák úgy úsznak, mint a halak, a jégen azonban nehézkesen, félszegen kacsázva változtatják a helyüket.

– A fókák a vízben félig ébren alsznak, de erre a szárazföldön nem képesek erre.

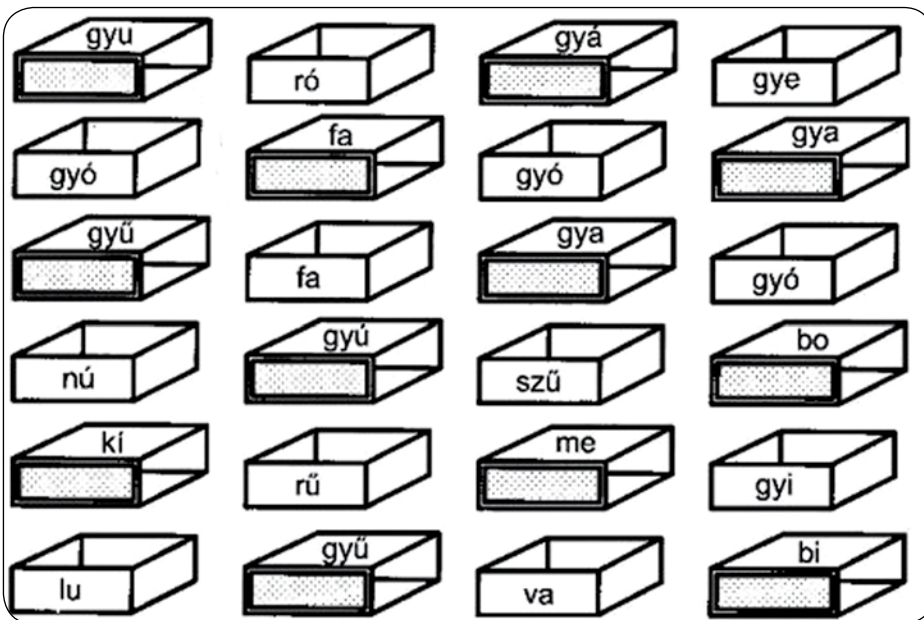
Vers a két kis fókáról

Északsarki cukrászdába,
ami éjjel-nappal zárva,
minden reggel s délután
beállít egy fókafiú
és vele egy fókalány.
Mit esznek a fókák?
Jégből sült tortát!
Hóból főzött kakaót:
az is csak a mindig zárva
Északsarki cukrászdába'
kapható!

Zelk Zoltán

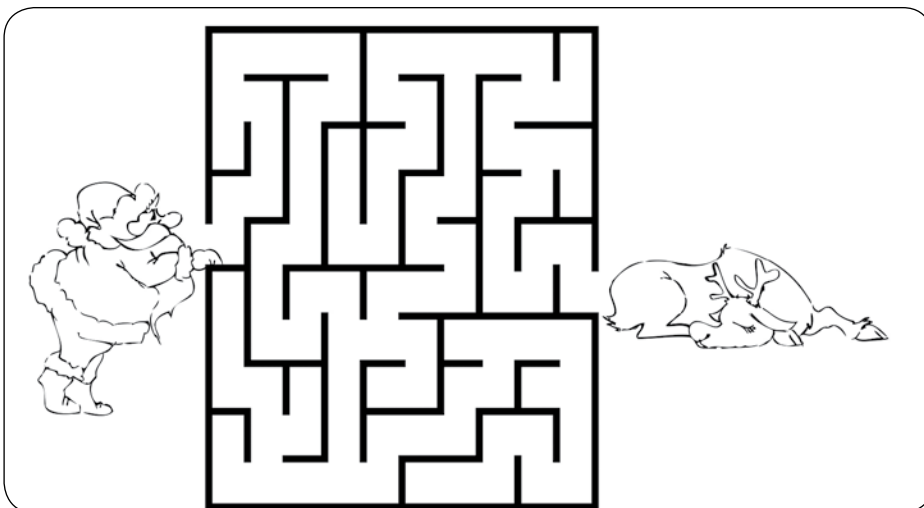

Szóalkotó

Alkoss szavakat a szótagokból! Írd is le őket!

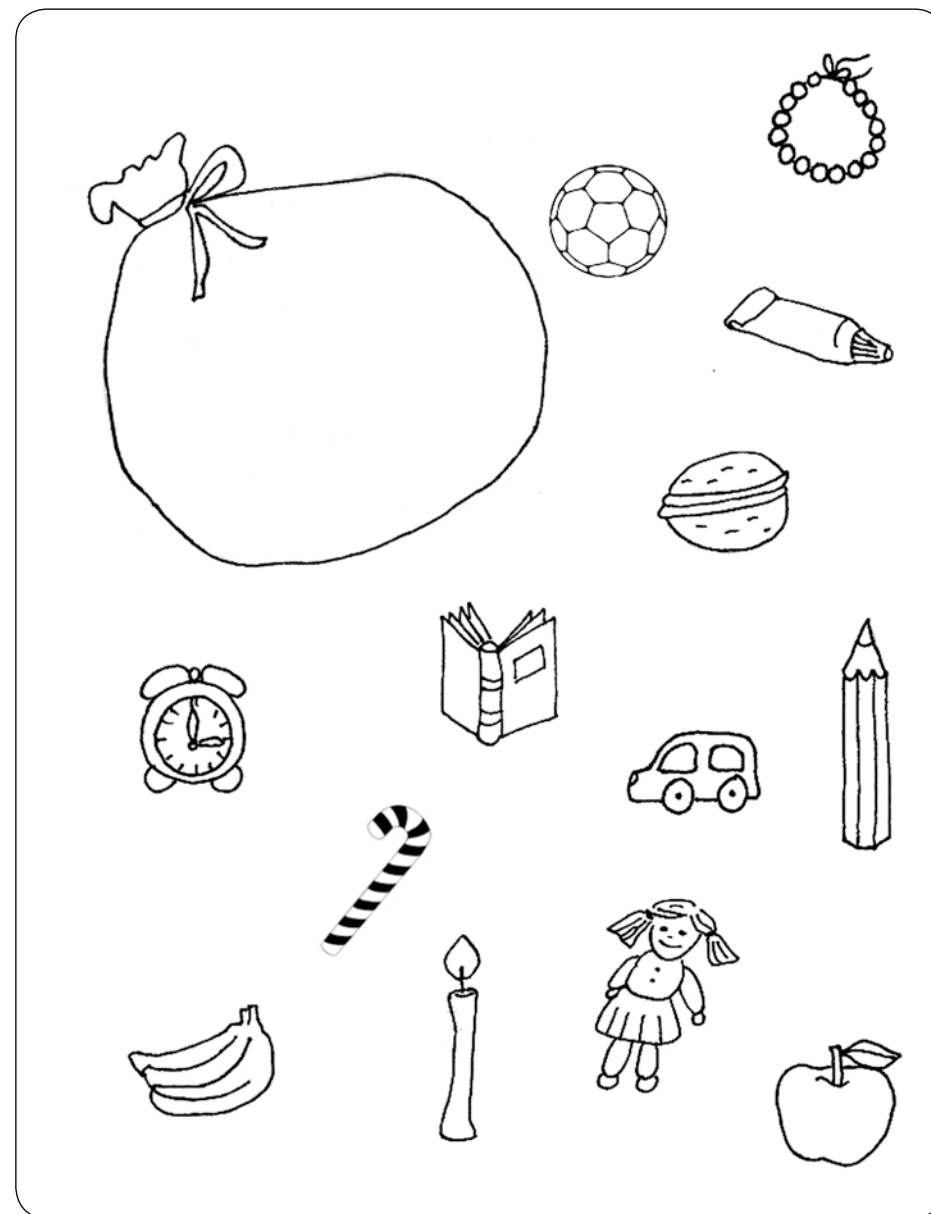
Labirintus

Kukucs! A Mikulás meglátta, hogy a kis Rudi elaludt a nagy munkában. Keresd meg az utat a rénszarvashoz!

Mi van a puttonyban?

Annának csupa olyan dolgot hozott a Mikulás, amelyben van „A” betű.
Húzd oda a zsákhöz, melyek ezek, majd színezd is ki őket!

Megjött a Mikulás

Kujundzsity Tifani
2. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Szabadka

Boros Viola
2. osztály,
Nikola Đurković
iskola,
Bácsfektehegy

Hegedűs Kitti
óvodás, Péterréve

Somogyi Dóra
4. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

Pavlović Lilianna
1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Bilicki Réka
2. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

Szárnybontogató

Képzeld el, hogy egy tündér három kívánságodat teljesíti! Sorold fel, mit kívánnál!

- Hogy jó tanuló legyek, sok ötösöm legyen, minden felmérőm jó legyen. (Péter)
- Szeretnék kérni tőle egy lovat, szeretném, hogy apának ne fájjon a dereka, hogy anya ne legyen szomorú. (Renáta)
- Szeretnék egy kutyát, amely tud beszélni és játszana velem, egy gyönyörű szobát, és szeretnék találkozni Violetával. (Valentina)
- Hogy lássam Zmaj bácsit, kapjak egy cicát, és legyen hosszú hajam. (Lilla)
- Sok élelmet, mint pl. krumplit, almát, körtét meg ilyeneket. Hogyha belenyúlok a nadrágzsebembe, akkor mindig legyen benne annyi pénz, hogy mindent kifizessek. Mindenki a világon örökké éljen. (Hargita)
- Egy unikornist, azt, hogy gazdag legyek, sok barátot. (Tifani)
- Én azt kívánnám, hogy mindig egészséges legyen a családom, nagyon okos legyek, és a kisöcsém, Balázs jól érezze magát az óvodában. (Petra)
- Hogy mindenki gazdag legyen. Szeretnék sok édességet, és azt, hogy okos legyek. (Bojan)
- Én azt kívánnám, hogy legyen egy űrhajóm, mert kíváncsi vagyok, milyen lehet az űrben. Szeretnék egy serleget, hogy nagyon büszke legyen rám az edzőm. Azt kívánnám, hogy minden kívánságom teljesüljön. (Lili)
- Szeretnék egy palotát, egy kiskutyát és egy autót. (Bence)
- Szeretnék egy igazi palotát, egy igazi lovat és egy szép, hercegnős ruhát. (Tímea)

2. c osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

A kistestvérem

Kistestvérkém, Csillagvirág!
Nincs is nálad itt szebb virág.
Hasonlítasz anyukámra,
Meg egy kicsit apukámra.

Mivel mi testvérek vagyunk,
Egymásra is hasonlítunk.

Meg is telt most a vers-batyu:
Közös apu, közös anyu.

Nincs is ennél szebb dolog,
Együtt vagyunk boldogok.

Fekete Emese
2. osztály, Samu Mihály iskola,
Péterréve

Ilyen vagyok

Fekete Daniela vagyok. Zentán születtem 2005. december 16-án. A horoszkópjeget nyilas. Anyukám neve Ceca, apukám neve Kornél. Engem Dancsinak becéznek.

A hajam szép, aranybarna, és hosszú. A szemem színe zöldesbarna. Úgy 140-141 cm magas vagyok, és sportos alkatú, ezt apától örököltem. Sokat szoktam táncolni és zenét hallgatni. Kedvenc időtöltésem a rajzolás és a fényképezés. Mindennél jobban szeretem az anyukámat, ezért mindenben segítek neki. Ahogy teltek az évek, rájöttem, hogy bármit csinálók, mindezeket nagy örömmel teszem, mert jó hasznosnak lenni. Sok ember képes rálépni egy csigára, én inkább áttekintem a főre, nehogy baja essen.

Ha nagy lesznek, állatorvos szeretnék lenni.

Fekete Daniela
4. osztály, Emléiskola, Zenta

Karácsonyvárás

Szebenyi Dóra

1. osztály,
Nikola Đurković
iskola,
Bácsfeketehegy

Kukli Szabolcs

4. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Majdány

Jaramázovity Eszter

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Hofman Dorián

2. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Basa Tamara

2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Ollai Ákos

4. osztály, Emléiskola, Zenta